

Nele Neuhausová

Elena

Přes všechny překážky

Elena: Přes všechny překážky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Nele Neuhausová
Elena: Přes všechny překážky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Nele Neuhausová

Elena

Přes všechny překážky

CPress
Brno

2018

Prolog

Přestalo pršet, tlustá šedivá hradba mraků se roztrhla a Elena Weilandová na prahu stáje kriticky pohlédla k nebi. Rozhodla se, že hodinku bez deště využije a vyjede si na koni, přestože už bylo pozdní odpoledne. Léto skončilo, o tom není pochyb, a v následujících měsících bude muset hodně často zůstat v jízdárně.

Dívka zasunula nohu do třmenu a vyhoupla se do sedla bílého poníka. Sirius napřímil uši, když pochopil, že se vyráží ven do polí a lesů, a ne do jízdárny. Rychlým klusem nesl mladou jezdkyňu po písčité cestě směrem k lesu, avšak Elena ho vedla nalevo, ke sklizeným polím a loukám. Zaklonila hlavu a pozorovala jeřáby, kteří ve formaci písmene V táhli světlešedým říjnovým nebem k jihu a jejich mnohohlasý křik zněl jako tesklivé rozloučení s létem, náhle tak vzdáleným. Pestré barvy listů na stromech přes noc vybledly, zářivá zlatá a rudá se proměnily v matnou žlutou a šustivou hnědou, příroda ztratila sílu.

Elena odvrátila obličej od větru a jednou rukou postavila límec bundy. V prudkých větrných náporech rvoucích listy, ohýbajících stromy a zahánějících vlídné babí léto, se ohlašovalo tušení mrazivého chladu.

Sirius se rozběhl cvalem a Elena mu nebránila. Teprve nahoře na vrcholu kopce přitáhla ponymu uzdu a v sedle se

otočila. Milovala pohled dolů na Kosí dvůr, který odtud vypadal maličký jako stavebnice selského dvora. Postavila se ve třmenech a pohledem přejížděla po okolí. Kolem jízdárny se tísnily různé stáje, vedle nich se venkovní jízdárny zdály jako světlá, holá místa. Na parkovišti mezi krytou jízdárnou, restaurací a obytným domem stálo několik aut a dál vpředu se pilně sem a tam plazil traktor jako lesklý červený brouk. Když se soustředila, mohla i v hučení větru slyšet brumlání motoru.

Elena se na Kosím dvoře narodila a vyrůstala tam, byl to její domov, jen málokdy opomněla zastavit se tady na kopci a otočit se.

Sirius však už byl neklidný, chtěl dál. Poník tu znal každou polní pěšinu a každou cestu, kde se dalo cválat, miloval rychlý cval stejně jako Elena.

Po chvíli doběhl s jezdkyňní na kraj lesa a ponořili se do moře stromů. Mezi kmeny panovalo málem bezvětří, vítr jen pohupoval vrcholky korun a listí spadané na úzkou stezku tlumilo zvuk kopyt. Neslyšně před nimi vyběhla srna, překvapeně se rozhlédla, na okamžik se zastavila a ladnými skoky pak zmizela v lesní temnotě. Sirius předstíral úlek a rozběhl se. Elena se jen usmívala a nechala ho pádit.

Na křižovatce cest ho zarazila. Za chvíli se setmí, nesmí jet daleko. Otočila Siria doprava a vnutila mu volný krok. Z husté srsti, která ponymu už narostla, stoupala v chladném vzduchu pára. Vysoké ponuré smrky a jedle douglasky nalevo i napravo od průseku, jež v lese za sebou nechala prudká bouře vloni

na jaře, se podobaly sloupům gotické katedrály, kam se Elena podívala při posledním školním výletu, a naladily ji teď zádumčivě. Po několika stech metrech vyjela na kraj lesa.

Před ní se rozkládala ohrazená pastvina, kde se páslo stádo mladých koní, kteří zde strávili bezstarostné léto. Brzy však budou noci už příliš chladné a bude nutné přivést koně zpátky do dvora, kde zůstanou přes zimu v prostorných boxech bohatě vystlaných slámou.

Večerní mlha stoupala nad louky a vypadalo to, jako kdyby se koně vznášeli. Jeden z mladých koní, světlý ryzák se širokou lysinou, zvedl hlavu a zvědavě pohlédl na Elenu a jejího ponyho, potom hlasitě zařehotal. Ostatní ho napodobili a blížili se k nim, nejprve krokem, potom klusem. Elena znala každého koně od narození a volala na ně jmény. Provázeli ji po druhé straně plotu, potom se museli zastavit a hleděli za ní, jak zvolna sjíždí úzkou polní pěšinou ke Kosímu dvoru. Věděla, že koně tam ještě chvíli budou stát, potom se ale zase soustředí na trávu a postupně se rozptýlí po celé louce. Dole ve dvoře se rozsvěcela první světla.

Elena se usmála při důvěrně známém pohledu na Kosí dvůr. Jak je krásné, že může žít tady!

Kapitola 1

Jako vždycky, když se v životě přihodí něco opravdu špatného, stane se to většinou bez jakéhokoli předběžného varování a člověk to mnohdy nejprve ani nepozná. V ten říjnový pátek jsem v žádném případě neměla tušení, jakou katastrofu s sebou den přinese, právě naopak.

Nejdříve dokonce všechno začalo opravdu dobře, protože při druhé hodině jsme dostali zpátky opravené práce z němčiny.

„Výborně, Eleno! Jazykově a obsahově vynikající a skutečně napínavé,“ pochválila mě naše třídní učitelka paní Werneková a mně údivem div neklesla čelist, když jsem otevřela sešit a pod slohem našla velkou červenou jedničku. Němčina byla vedle zeměpisu a biologie můj oblíbený předmět, ale na jedničku jsem sloh ještě nikdy nenapsala.

„Co máš?“ Ariana obvykle nebyla zrovna žhavá na to se mnou mluvit, ale teď nedokázala ovládnout zvědavost a otočila se ke mně.

„Jedničku,“ odpověděla jsem pokud možno skromně.

„Gratuluju,“ vypravila ze sebe a v miminovskými modrými očích jí nepřátelsky zablýsklo. Nedbalým pohybem hlavy si přehodila dlouhé blondaté vlasy přes rameno a zase se ke mně obrátila zády. Ariana nesnášela, když byl někdo lepší než ona, a už vůbec ne já. Dříve, na základce ve Steinau, jsme byly kamarádky, ale to už je dávno.

Nikdo jiný než já jedničku nedostal, tedy ani Ariana, a to ji hlodalo. Bylo mi jasné, že bude jen číhat na příležitost, jak by mě setřela, a nemusela čekat dlouho. Čtvrtou hodinu vyvolal náš učitel matematiky pan Graubner k tabuli zrovna mě, přestože jsem nezúčastněně upírala pohled do učebnice. Nenáviděla jsem to stát před celou třídou a nechat se okukovat.

„Rozděl součin 11 a 7 rozdílem 12 a 5 a odečti podíl od 15.“

Cože? Stála jsem s křídou v ruce, hloupě civěla na prázdnou tabuli a cítila, jak mi krev stoupá do obličeje. Za mnou se někdo uchichtl, to situaci nijak nezlepšilo. Hlavou mi letělo všechno možné, jenom ne řešení toho úkolu.

„Pssst!“ sykl pan Graubner na třídu. „Co je, Eleno? Neumíš to?“

„Ne,“ přiznala jsem.

Výhrůžně povytáhl obočí a mlčky vztáhl ruku po křídě.

„Kdo z vás to ví?“ zeptal se a mě si už ani nevšiml.

Nikdo se nepohnul, jen Ariana se usmívala od ucha k uchu, když jsem celá rudá kolem ní procházela na své místo.

„Jedničku z němčiny, ale v matice kouli,“ zašeptala slyšitelně a její dvě nejvěrnější nohsledky Tessa a Ricky se poslušně zachichotaly.

„Ariano?“ učitel ji vyvolal, přesně tak, jak měla v úmyslu.

„Kdo? Já?“ nevěřičně vykulila oči a ukázala na sebe prstem. Všechno jen divadlo. V matematice byla Ariana nesporně nejlepší ze třídy, lepší i než všichni kluci.

„Ano, ty, jestli je libo.“ Matikář jí s úsměvem podával křídou a zřejmě se domníval, že ji konečně jednou dostal.

Ariana se tedy nesla k tabuli, odhodila plavou hřívu na záda a vyřešila úkol za deset vteřin.

„Výborně,“ ohodnotil ji učitel s lehkým zklamáním, neboť pochopil, že se nechal nachytat.

„Vždyť to bylo úplně lehký,“ ušklíbala se Ariana mým směrem. „Hračka.“

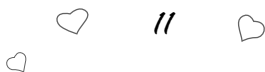
Po šesté hodině jsem netrpělivě čekala na svou nejlepší kamarádku Melike, která chodila do devítky. Déšť bubnoval do střechy haly a na školním dvoře se tvořily velké louže. Přesně o podzimních prázdninách se léto s konečnou platností rozloučilo – už týden přšelo skoro bez přestávky.

Autobus jel v jednu pět a my měly sotva deset minut na to, abychom doběhly na autobusové nádraží. Stovky žáků se valily ze školní budovy a hnaly se kolem mě. Konečně se objevila Melike jako jedna z posledních.

„Ještě se mnou chtěl mluvit Wilhelm,“ protočila oči. „Zase jsem úplně zvorala písemku z latiny, zatracená práce. Představ si, že chtěl vědět, jestli nejsem zamilovaná!“ Kamarádka se pobaveně zasmála.

„To jako fakt? A co jsi mu řekla?“ musela jsem se taky smát.

„Nic.“ Melike pokrčila rameny a pořád se usmívala. „Ale myslím, že je přesvědčený o tom, že jsem. Ale pravda je, že mě prostě latina nebaví. K čemu ji kdo potřebuje?“

Přetáhla jsem si kapuci modré větrovky přes hlavu. Pospíchat jsme teď nemusely, autobus byl stejně pryč.

Před dveřmi školy stála Ariana se svou nejlepší kamarádkou Laurou Baumgartenovou pod ohromným křiklavě žlutým deštníkem a vypadaly jako siamská dvojčata srostlá po celé straně těla. Ariana nikdy nemusela jezdit autobusem jako obyčejný lid. Každý den ji ráno do školy přivezla máma nebo nějaká au-pair dívka, které se v rodině Teichertových neustále měnily, a v poledne zase pro ni přijely. Když jsme je míjely, právě zastavilo u chodníku na protější straně sněhově bílé terénní auto její matky.

„Ariano!“ zavolala Melike, než jsem ji stačila zadržet. „Ujel nám autobus! Myslíš, že byste nás mohly vzít?“

„No, bohužel ne! Jedeme teď na oběd do La Strady,“ odpověděla ta arogantní krůta Ariana a ani nám nevěnovala pohled. „Je mi fakt líto!“

S Laurou si vyměnily krátký pohled, uchichtly se a nastoupily do luxusního džípu. Dveře zaklaply a auto tryskově vystartovalo.

„Koza blbá!“ vztekle zanávala Melike a napodobila Arianin strojený hlas. „Jdeme do La Strady! Možná si dám úúúplně malé hovězí filé, nebo raději obrovského garnáta! Pche!“

La Strada byla jedna z nejluxusnějších restaurací v Königshofenu. Maminka s tátou tam byla jednou na obědě a vyprávěla mi, že je to tam tak vznešené, že na jídelním lístku ani nejsou napsané ceny.

„To jsem ti mohla říct předem,“ poznamenala jsem. „Dneska jsme dostali v němčině opravené slohy a já jediná dostala jedničku. Ariana zuří.“

„Vážně? Ale to je přece fantastický!“

Spěchaly jsme v dešti na autobusové nádraží a já se v duchu usmívala, Melike se ještě chvíli rozčilovala nad Arianou, Laurou a latinářem. Mně to bylo celkem jedno, těšila jsem se, jak se maminka zatváří, až jí hned po příchodu domů strčím před oči sešit se slohem. Samozřejmě s úplně lhostejným klidem. Většina spolužaček si pro reportáž na téma Nejdramatičtější den v mém životě něco vymyslela, ale já nemusela dlouho přemýšlet a napsala jsem napínavý příběh o nehodě svého hříběte Fritziho, která se mu stala před třemi lety.

Než jsme došly k autobusovému nádraží, Melike přešla zlost. U stánku jsme si každá koupila kornout hranolků – Melike s kečupem, já s majonézou – a sedly jsme si na schody zmrzlinárny.

„Přijdeš dneska odpoledne do stáje?“ zeptala jsem se a olízla si z prstů majonézu.

„Jasně,“ přikývla Melike s plnou pusou. „Nevím, jestli máma dneska už jela, ale Dickymu to neuškodí, když se proběhne dvakrát.“

Dicky se vlastně jmenoval Jasper a patřil Meličině matce, ale ta měla na svého koně málo času a byla ráda, že na něm jezdí dcera.

„Táta dneska jede na závody.“ Vylovila jsem poslední hranolek z promaštěného kornoutu. „Můžeme tedy do velké haly a postavíme si pár překážek.“

Táta je profesionální parkurový jezdec a skoro každý víkend jezdí na nějaké závody po Německu, někdy i do ciziny.

Můj starší bratr Christian a já jsme s koňmi vyrostli a samozřejmě oba jezdíme.

Přesně vzato patří Kosí dvůr dědečkovi, který se školními koňmi dává jezdecké hodiny a stará se, aby celý podnik správně fungoval. Babička je šéfkou restaurace „U Koňského napajedla“, oblíbené nejen u jezdců, protože v létě k ní patří velká zahradní restaurace.

„Hm, to bylo dobrý.“ Melike zmuchlala kornout od hranolků a strčila ho do koše vedle schodů. „Ta blbá Ariana se asi dneska ve stáji neobjeví.“

„Taky si myslím,“ ušklíbala jsem se. „Christian jede taky na závody, a tak tam není nikdo, před kým by se mohla předvádět.“

Arianin otec měl tři koně, kteří byli ustájení v Kosím dvoře, trénoval je tatínek a taky je předváděl na závodech. Pan Teichert byl burzovní makléř nebo něco podobného a měl peněz, že by je mohl přehazovat vidlemi. On ani jeho afektovaná manželka neměli o koních ani zdání, ale byli to dobří zákazníci.

Meličina spolužačka Laura u nás taky měla koně, ale to byl drezurní kůň.

Dojedla jsem hranolky a podívala se na náš zrcadlový obraz ve výkladní skříni zmrzlinárny. Vedle drobné Meliky se snědou pletí, za kterou vděčila otcovým tureckým předkům, velkýma tmavohnědýma očima, zářivě bílými zuby a hladkými černými vlasy jsem si připadala jako ošklivá bledá chmelová tyč. Záviděla jsem kamarádce její vzhled. Pořád vypadala hezky, aniž se musela nějak snažit. Já jsem toužebně čekala na den, až odložím rovnátka a zbavím se uhrů. Jediné, co jsem na sobě měla ráda, byly vlasy. Po mamince jsem byla blondýna. Vůbec jsem jí podle starších fotografií byla dost podobná, a proto jsem v sobě chovala ještě zbytek naděje, že budu jednoho dne vypadat jako ona. Ještě jsem uvažovala o svém vzhledu, když přímo před námi zabrzdil špinavý tmavozelený džíp.

„No nazdar, Tim Jungblut a jeho táta,“ poznamenala jsem a stáhla si kapuci víc do obličeje. „Hlavně se tam nekoukej!“

Mě by si možná nevšimli, ale bylo zcela nemožné, aby přehlédli Melike v zářivě žluté bundě. V dnešním šedivém dni svítila do dálky jako maják v mlze.

Sklo v okně džípu sjelo dolů a vyhlédl kluk s tmavě plavými vlasy. „Zmeškaly jste autobus?“ zeptal se s úsměvem.

„Né, sedíme tu v dešti jen tak pro zábavu,“ odsekla Melike.

„Tak pojďte, nastupte si!“ pozval nás, vyskočil z auta a otevřel nám zadní dveře. „Stejně jedeme přes Steinau.“

„Já nemůžu,“ zašeptala jsem kamarádce. „Když se táta dozví, že jsem jela s Jungblutovými, tak mě zabije.“

„Však se to nedozví,“ odpověděla Melike a už mě táhla za sebou. „Pořád lepší než tu ještě hodinu dřepět v dešti.“

Myslela jsem si totéž. A bylo to tak nějak vzrušující, právě proto, že bylo absolutně zakázané vyměnit třeba jen slovo s někým z téhle rodiny. Zamumlala jsem pozdrav a vmáčkla se vedle Melike na zadní sedadlo mezi sedlo a hromadu složených koňských dek.

„Dobrej, dámy.“ Timův otec na nás krátce pohlédl a vyrazil.

Richard Jungblut byl obchodník s koňmi a také parkurový jezdec jako můj táta. Patřil mu Sluneční dvůr v Hettenbachu, vesnici na druhé straně lesa. Nepřátelství k Jungblutovým je v naší rodině tradice a je oboustranné. Zvláště muži z obou rodin se nemůžou vystát. Nevím, odkud ta nenávisť pochází, a ani jsem o tom nepřemýšlela. Zkrátka to tak bylo.

Samozřejmě jsem Tima znala odmalička, vždyť jsme chodili do stejné školy a skoro každý víkend jsme se potkávali na nějakém jezdeckém turnaji, ale nikdy by mě ani ve snu nenapadlo s ním promluvit, vždyť to byl syn Richarda Jungbluta, a tedy nepřítel. Chodil do desáté třídy, do Christianovy paralelní třídy, a nepochybně uměl božsky jezdit na koni. Na koních, které jeho otec prodával, vyhrál loni v létě několik turnajů s obtížností L, a dokonce tři s obtížností T.

Richard Jungblut za celou cestu nepromluvil ani slovo. Dvakrát se pátravý pohled jeho pichlavých modrých očí setkal ve zpětném zrcátku s mým a já se hned zadívala jinam. Jestlipak věděl, kdo jsem? Pravděpodobně ne, protože to by

mě klidně vyhodil z auta uprostřed silnice. Seděla jsem jako na žhavém uhlí. Ještě nikdy mi těch dvanáct kilometrů do Steinau nepřípadalo tak dlouhých, přestože Timův táta se hnál Königshofenem a po okresce jako ďábel.

Melike vesele povídala, jak to bylo jejím zvykem, ale já ze sebe nevypravila ani slovo. Co bych taky měla vykládat? Takže kromě Melike nemluvil nikdo a po chvíli ani ji už nic nenapadalo. Byla jsem šťastná, když zelený džíp zastavil na autobusové zastávce před radnicí.

„Děkuju za svezení,“ zamumlala jsem a jako blesk vyskočila do deště.

Pan Jungblut pokýval hlavou a Tim na nás ještě zavolal: „Čau!“, potom dveře auta zaklaply a džíp se zavytím motoru vyrazil. V kapse bundy jsem lovila klíček od zámku, kterým jsem každé ráno zamykala řetěz zajišťující mé kolo ve stojanu. Melike bydlela pár ulic od radnice a mohla dojít domů pěšky, ale já musela ujet ještě dobré dva kilometry, protože Kosí dvůr se rozkládal za Steinau, na kraji lesa, obklopený poli a loukami.

„Tak zatím ahoj!“ křikla jsem na kamarádku.

„Ve tři jsem tam!“ odpověděla.

Kapitola 2

Přetáhla jsem si kapuci přes hlavu a šlapala po Luční ulici, kolem sportovního hřiště a víceúčelové haly a snažila se nesklouznout do blátivých stop traktoru. Před dveřmi čekala bezútešná zima, brzy bude možné jezdit jenom v hale a odpoledne v pět už bude tma. Koně se musí ostříhat a silnými dekami chránit proti chladu. My lidé budeme i v péřových bundách, šálách a rukavicích v jízdárně mrznout.

Za mnou něco zatroubilo. Ohlédla jsem se a uhnula na úzký, bažinatý travnatý pruh, aby mě mohl předjet velký nákladák na přepravu koní. „KONĚ – CHEVAUX – HORSES“ stálo velkými písmeny na zadní straně korby a pod tím „Obchod s koňmi Nötzli – Radliswil, Švýcarsko“. Šlapala jsem do pedálů ještě s větším nasazením. Možná přibudou na Kosí dvůr noví koně!

Když jsem dorazila domů, řidič šikovně manévroval svým pojízdným monstrem kolem hnojiště. Kosí dvůr byl postupně stavěn, přestavován a dostavován řadu let, a tak vznikla různá stájová křídla, sklady krmiva, komory na sedla a všelijak propojené dvorky, ve kterých cizí lidé nebo noví nájemci často bloudí. Střed tvořila velká krytá jízdárna, k ní byla připojena maštál školních koní a hala, kde se koně čistí. Úplně vpředu, na krátké straně jízdárny, byla bývalá stáj hřebců, dnes tam jsou umístění koně nájemců. Pak tu ještě je střední stáj, dlouhá maštál, malá stáj a úplně vzadu stará stáj, která

je určená výhradně pro tátovy závodní koně. Většina stájí je zařízená moderně a účelně, ale tatínkova je úplně zvláštní. Je vysoká a vzdušná, má okna s výhledem na parkurové prostranství a běžeckou dráhu a koně se zároveň mohou dívat na širokou uličku ve stáji.

Řidič firmy Nötzli zastavil u předního vchodu staré stáje a vystoupil z kabiny nákladáku.

„Dobrý den!“ zavolala jsem udýchaně a opřela kolo o stájovou zeď.

„Ahoj!“ odpověděl řidič. Zнала jsem ho, protože občas přivezl na Kosí dvůr koně. Švýcarská firma pana Nötzliho s tatínkem pravidelně obchodovala. Vždycky posílal mladé talentované koně, aby je tatínek vycvičil a představil na jezdeckých turnajích. Pak se prodali a tatínek dostal provizi. Někdy ovšem dorazili koně, kteří na turnajích nechtěli skákat, vzpínali se nebo měli jiné špatné zvyky. Ti museli být převychováváni, dokud nebyli prodejní. Většinou to bylo hodně obtížné.

„Mám tu pro vás dva koně,“ hlásil řidič a pohlédl na hodinky. „Dneska musím ještě jet do Holandska. Zeptáš se někoho, kam mám ty koně vyložit?“

„Já vím, kde jsou volné boxy,“ odpověděla jsem a vešla do maštale. Vyvalil se proti mně silný pach koní a sena a jako vždycky jsem tu důvěrně známou vůni zhluboka vdechla. Po Jensovi, našem koňákovi, nebylo ani vidu, ani slechu, zato sedlo leželo na zemi, vedle viselo špinavé udidlo a dveře do komory se sedly byly dokořán. Typické, pomyslela jsem si,

zvedla sedlo a pověsila je do komory. Jakmile tatínek odjel, Jens všechno nechal ležet, začal telefonovat nebo se vytratil do svého pokoje. Našla jsem prázdný box vedle svého ponyho Siria a další v dlouhé maštali. Tam mohli koně zůstat, dokud tatínek nerozhodne, co s nimi dál.

Řidič už vyváděl krásného, kaštanově zbarveného hnědáka s úzkou lysinou. Kůň nervózně přešlapoval a řehtal. Stříhal ušima, cizí prostředí ho zneklidňovalo, ale tak se noví koně chovali často. Vztáhla jsem ruku po vodící šňůře.

„Vezmi raději toho druhého, tenhle je trochu zvláštní,“ doporučil mi řidič.

Nesnáším, když se mnou dospělí jednají jako s hloupým dítětem, koneckonců je mi třináct, a ne pět.

„Já to zvládnou,“ ujistila jsem ho, a tak mi váhavě šňůru předal.

„Ale buď opatrná!“ varoval mě. Kůň okamžitě polekaně poskočil a prudce zvedl hlavu i ocas. Jenže to nebylo poprvé, co jsem vedla nervózního koně.

„No tak, nemusíš mít strach,“ promluvila jsem na něj vlídně a poplácala ho volnou rukou po krku. Těkavýma očima se na mě pochybovačně podíval a odfrkl.

„No pojd'. Buď hodný. Nic se ti nestane.“

Hnědák se pak opravdu uklidnil a poslušně mě následoval do stáje.

Když jsme umístili do boxu i druhého koně, řidič mi předal složku s dodacími listy a pasy obou koní. Dívala jsem se,

jak zavřel nakládací rampu velkého nákladního auta a už přemýšlel, kam poveze ostatní koně.

Bylo by fantastické trávit dny s koňmi, a ne vysedávat ve škole! Pracovat s koňmi bylo vždycky vzrušující a pestré zaměstnání. Samozřejmě to nebyla žádná lahůdka denně kydat hnůj a čistit boxy, starat se o čistotu koní a sedel a vyřizovat spoustu provozních maličkostí. Hodně holek snilo o tom, že se stanou jezdkyněmi: jen pár z nich vědělo, co na ně čeká, ostatní to rychle vzdaly. Já jsem přesně věděla, že až dodělám školu, budu pracovat s koňmi. Bylo napínavé sledovat, jak se vyvíjejí, jestli mají dobrý nebo špatný den, nebo zda onemocněli. Každý kůň má svou osobnost, záliby a nechuti, stejně jako lidé. Někteří byli zvědaví nebo hraví, jiní by se pořád mazlili a další zase potřebovali pevnou ruku, protože uměli být pěkně drzí. Byli koně, co se učili rychle, jiní museli dlouho cvičit totéž, aby to konečně pochopili.

Zrovna když auto projíždělo velkými loužemi na dvoře, objevil se Jens. Zíval a protahoval se.

„Kdo to byl?“ zamumlal ospale a vytáhl z kapsy pomuchlanou krabičku cigaret.

„Řidič od pana Nötzliho,“ odpověděla jsem. „Přivezl dva koně, tak jsem mu ukázala volné boxy. Nechtěla jsem tě budit.“

Jens se okamžitě naštvál. „No snad člověk může mít polední pauzu, ne?“ odsekl podrážděně.

„Jasně.“ Otočila jsem se. Kouřící Jens s vypoulenýma žabíma očima, jizvami po akné a umaštěnými vlasy nebyl můj

typ. Byl netrpělivý a často se ke koním choval hrubě, ale tatínek ho potřeboval, protože sám práci s tolika koňmi zvládnout nemohl. Bylo těžké najít spolehlivého muže, který dokáže na turnajích dobře představit mladé koně. A to Jens uměl. Proto jsem byla zticha a raději se mu vyhýbala.

„Ostatně jsi zapomněl zavřít dveře do komory se sedly. V uličce ve stáji leželo jedno z nejlepších sedel na zemi.“ To jsem si neodpustila.

„Tak ho uklid!“ odpověděl kousavě.

„Už se stalo.“

„Tak si pak postěžuj tatíčkoví,“ zamumlal vztekle a zašlápl nedopalek cigarety přede dveřmi stáje. „Hloupej fracku.“

„Poďobanej žabáku,“ vrátila jsem mu to.

Tak většinou končily naše rozhovory. Hloupej fracek bylo ještě poměrně milé oslovení, měl pro mě v zásobě i daleko méně lichotivá jména, ale já mu to dovedla oplatit.

Vzala jsem kolo a vedla je stájí. Kolem poledne se tu nic nedělo, koně podřimovali v boxech nebo okusovali slámu. Vepředu u otevřených stájových dveří ležel na kostkované dece Robbie, náš bernský salašnický pes. Když mě uviděl, vstal a radostně vrtěl ocasem. Ale jakmile jsem sedla na kolo, abych dojela k domu, s hlubokým povzdechem si zase lehl a spal dál.

Kapitola 3

Na prázdném parkovišti před hostincem stál osamělý stříbrný opel, který jsem neznala. Vedle auta se plešatý muž v brýlích trochu bezmocně rozhlížel po pustém prostranství. Vypadal vlídně a neškodně, neměla jsem ani stín tušení, že s ním přichází katastrofa, která zasáhne všechny lidi na Kosím dvoře, a tak jsem vedle něj zastavila a zdvořile ho pozdravila.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptala jsem se. Možná právě hledá nějakou stáj pro svého koně. Noví zákazníci byli na Kosím dvoře vždycky vítaní.

„Hledám pana Ludwiga Weilanda,“ odpověděl. „Nevíš, kde bych ho našel?“

„To je můj dědeček. Pojdte, dovedu vás k němu,“ nabídla jsem se.

V poledne, kdy byla restaurace ještě oficiálně zavřená, vařila babička pro rodinu, pro Jense a spolupracovníky, jak maminka nazývala naše dva stájníky Jindřicha a Stanislava.

Tlačila jsem kolo nahoru po rampě pro vozíčkáře ke dveřím do jídelny a vešla dovnitř postranním vchodem, který vedl také k bytu babičky a dědečka. Twix, můj hnědobílý strakatý Jack Russell teriér, mě samozřejmě už dávno slyšel přicházet a netrpělivě na mě čekal. Šťěstím kňučel a skákal jako gumový balonek, když jsem procházela chodbou k bytu prarodičů, kde měl přes den svůj košík. V létě před dvěma

roky jsem ho našla napůl vyhladovělého a ošklivě zraněného na jednom parkovišti v lese, kde ho jeho majitelé prostě přivázali a odjeli. Od té doby mě miloval a byl mi neustále v patách.

V restauraci bylo šero, židle ještě obrácené na stolech. To nebylo dobré znamení. Babička něco dělala v kuchyni u sporáku a tiše pro sebe hubovala.

„Ahoj, babi,“ pozdravila jsem.

Muž zůstal stát ve dveřích.

„Kde se tu teď bereš?“ odpověděla mi ve špatné náladě. „Dneska nemáme teplý oběd. Nefunguje sporák.“

„Zmeškala jsem autobus,“ vysvětlovala jsem. „Nevíš, kde je děda?“

„Někde na dvoře. Chtěli přikrýt slámu.“ Babička se otočila a pohled jí padl na muže s aktovkou. Podepřela si silné ruce v bok a zamračila se. „Vy jste ten servisní technik, kterého mi chtěla firma poslat už před třemi hodinami?“

„Ach... ne,“ zajíkl se muž, o krok couvl a šlápl Twixovi na ocas. Můj pes srdceryvně zakňučel a muž zbledl jako stěna.

„Hergot, nemůžete dát pozor?“ obořila se na něj babička.

V podstatě byla hrozně hodná, ale často byla sama na spoustu práce, a tak většinou měla špatnou náladu.

„Můžete tady počkat, nebo jít se mnou,“ nabídla jsem nesmělému pánovi, a když se rychle rozhodl pro druhou možnost, nechala jsem kolo venku opřené a následovaná Twixem jsem šla pěšky s návštěvou.

Kosí dvůr byl dost rozlehlý, proto jsem dávala přednost jízdě na kole. Také dědeček, Jens a tatínek většinou mezi stáji, pastvinami, domem, jízdárnami a restaurací jezdili na kole. Christian v poslední době na minimopedu, který tatínek před několika měsíci vyhrál na jednom turnaji jako čestnou cenu.

Mnoho let předtím, než jsem se narodila, byli dědeček a babička „vysídlení“. Výměnou za malou usedlost uprostřed Steinau dostali velký pozemek na kraji lesa a vybudovali tam Kosí dvůr. K domu, stodole a stájím postupně přistavěli krytou jízdárnu s restaurací a ještě další maštale. Když se tatínek a maminka vzali, postavili dům, ve kterém teď bydlíme, a později ještě větší krytou jízdárnu a otevřená cvičiště.

Na louce za velkou stodolou děda s Jindřichem zakrývali velkými plachtami role slámy, které v létě na polích vylisovali a přivezli domů.

„Dědo!“ zavolala jsem. „Hledá tě jeden pán!“

Muž zřejmě nepočítal s tím, že bude muset přejít celý dvůr. Jeho světlešedý oblek déšť proměnil v tmavošedý.

„Tamhle je dědeček,“ sdělila jsem mu.

„Děkuji mnohokrát,“ odpověděl zdvořile.

Děda slezl z balíků slámy. Jako obvykle měl na sobě modré pracovní kalhoty, starou kostkovanou košili a vestu, na hlavě vyšisovanou baseballovou čepici. Přicházel blíž, oklepával ze sebe stébla slámy a otíral si ruku o kalhoty. Převyšoval muže o hlavu.

„Vy jste Ludwig Weiland?“ zeptal se ho neznámý zbytečně, protože jsem mu to přece už řekla.

Děda nesnášel, když ho někdo rušil při práci, ale přikývl, a dokonce se pousmál. Případní noví zákazníci byli důležití, proto na sobě nedal znát nelibost.

„Moser,“ představil se pán. „Exekutor vrchního soudu.“

Dědečkovi zmizel úsměv ze rtů. „Okamžik,“ omluvil se stroze, obrátil se k Jindrovi a zavolal na něj pár pokynů, potom s panem Moserem zmizel v domě a mě nechal prostě stát.

Kapitola 4

„Ahoj, mami, tak jsem tu!“ V zádveří jsem si zula zablácené boty a na poslední chvíli chytila Twixe za obojek, ještě než stačil vběhnout do pokoje a vyskočit na gauč.

„Tady zůstaň!“ zašeptala jsem a ukázala na rohožku. Twix svěsil uši, ale poslušně si sedl.

Maminka seděla u stolu a otevírala poštu. „Ahoj, zlato.“ Krátce vzhledla a usmála se na mě, potom se zase věnovala dopisům. „V lednici je bramborový salát. Co bylo ve škole?“

„Nic, jako vždycky,“ odpověděla jsem schválně lhostejně. Chystala jsem se ji překvapit jedničkou. Otevřela jsem batoh, vzala sešit se slohem a sedla si vedle ní. „S Melike jsme zmeškaly autobus a hádej, kdo nás svezl!“ Nemohla jsem si pomoci, musela jsem si s někým o tom podivném setkání promluvit.

„Však ty mi to prozradíš.“

„Tim Jungblut a jeho táta!“ Ztišila jsem hlas a zasmála se. „Nepromluvil ani slovo, jen na mě koukal do zpětného zrcátka.“

„Jak tě mohlo napadnout nastoupit k těm lidem do auta?“

Polekaně jsem sebou škusbla, když jsem uslyšela tátův hlas za zády.

„Eleno!“

Obrátila jsem se. Bylo těžké vydržet tátův pohled. Když se na mě takhle díval, vždycky jsem měla pocit, že je mi zase šest let a všechno jsem udělala špatně.

„Já... my... zmeškaly jsme autobus,“ vypravila jsem ze sebe rozpačitě. „A Melike si myslela, že...“

„Nepřeju si, abys s nimi mluvila. To víš moc dobře,“ přerušil mě ostře. „Klidně jsi mohla těch pár minut počkat a jet dalším autobusem.“

Sklopila jsem hlavu a stočila sešit se slohem do ruličky. Špatná chvíle vyrukovat s jedničkou.

„Přinesla jsi z čistírny moje červené sako?“ obrátil se táta na maminku. Na mě už v tu chvíli zapomněl. „Musíme za půl hodiny vyrazit, nebo přijedeme na turnaj pozdě.“

„Prve jsem ho pověsila do velkého nákladáku,“ odpověděla maminka, která jako vždy měla všechno pevně v ruce. „Holínky a košile tam máš taky a koňské pasy jsem dala Jensovi.“

„Dobře, děkuju.“

Tatínek už byl na odchodu z kuchyně, když jsem si vzpomněla na nové koně.

„Tati,“ oslovila jsem ho nesměle, „byl tady řidič od pana Nötzliho a přivezl dva koně. Řekla jsem mu, aby je zavedl do prázdného boxu vedle Siria a do dlouhé maštale vedle Dimitrije.“

Jen kývl hlavou. Zřejmě jsem u něj upadla v nemilost, protože mi nevěnoval ani pohled a prošel kolem mě, jako bych byla vzduch. Dveře za ním hlučně zapadly.

„Jdu nahoru udělat si úkoly,“ oznámila jsem mamince.

„Jo, jdi,“ odpověděla tiše a byla myšlenkami úplně jinde.

Čekala jsem, že mi ještě něco poví, ale nepromluvila ani slovo, tak jsem kývla na Twixe. Na to čekal. Tiše proběhl kolem kuchyňských dveří a skákal přede mnou po schodech nahoru.

Vzala jsem batoh a vrátila do něj sešit se slohem. Z okna svého pokoje jsem viděla přes parkoviště a trávník na dvoře až ke kryté jízdárně. Stříbrný opel tam už nestál. Christian zrovna vyjel na minimopedu ze vrat stáje. Promluvili s tatínkem pár slov a oba vešli dovnitř. Hluboce jsem si povzdychla, sedla si na postel a vzala psa na klín.

„Jsem ráda, že táta jede na turnaj,“ svěřila jsem Twixovi, ten nastražil uši, naklonil hlavu na stranu a podíval se na mě, jako kdyby rozuměl každému slovu. „Doufejme, že parkur vyhraje a zapomene, že se na mě zlobí.“

Nemohla jsem se odhodlat vytáhnout z batohu učení a sednout si nad úkoly. Když krátce před třetí oba nákladáky s tatínkem, Christianem a Jensem vyjely ze dvora, natáhla jsem si jezdecké kalhoty a vydala se za Fritzim.

Twix a já jsme běželi v lijáku přes dvůr, kolem zakrytého tréninkového kolotoče a malé jízdárny, před kterou se vytvořila ohromná louže. Stodola byla pěkný kus za dvorem. Pod seníkem, na kterém se vršily balíky sena až ke střeše, bylo deset velkých boxů s výběhy. Nebyly tak hezké a světlé, ale zato levnější než boxy v ostatních maštálích. Bylo zde ustájeno několik starých koní, které tu jejich majitelé živilí na dožití. Mezi nimi můj miláček, tmavohnědý hřebec Fritzí.

Samozřejmě mě slyšel přicházet a v očekávání natahoval krk a přes dělicí stěnu se s netrpělivým řehtáním díval, jak odsouvám na stranu velká vrata stodoly.

„Ahoj, Fritzi.“ Z kapsy saka jsem vytáhla kousky cukru a podala mu je na dlani, potom jsem z háku nad boxem vzala ohlávku a vodítko. Fritzimu byly teprve čtyři roky, ale měl za sebou tragický životní příběh. Přišel na svět v květnu před čtyřmi roky, přesně v den mých devátých narozenin. Táta i maminka vkládali velké naděje do hříbete s velkou hvězdou a bílými spenkami, protože jeho matka byla Quinta, mamčinina stará kobyla, která byla v mládí skvělá parkurová skokanka, a otec slavný ryzák For Pleasure, který na olympiádách a mistrovstvích světa vyhrál nespočetné zlaté medaile. Kvůli narození Fritziho přišly mé narozeniny zkrátka, všechno se točilo kolem hříbete.

„Víš co,“ řekl mi tatínek, když se zvěrolékařem a ještě několika lidmi ve stáji pil šampaňské, „dáme ti to hříbě k narozeninám, Eleno. Bude tak v dobrých rukou.“

Nejprve jsem nebyla schopná ze sebe vypravit slovo. „To myslíš, že bude opravdu patřit mně? Jenom mně?“ ujišťovala jsem se nevěřicně.

„No ano,“ zamrkal tatínek, „třeba mi později dovolíš, abych na něm taky jezdil.“

Všichni se smáli a popíjeli další sekt. Od toho dne jsem se důkladně starala o Quintu a jejího malého syna. Fritzi mi brzy chodil v patách, a když ho v říjnu oddělili od matky a umístili

se třemi stejně starými hřebečky do velkého boxu s výběhem, ani se mu moc nestýskalo.

Ale krátce po jeho prvních narozeninách se mu stalo něco strašného. Fritziho a jeho tři kamarády odvezli na velkou lesní pastvinu obehnanou pevným dřevěným plotem, kde měli celé léto strávit venku. Nikdo si později nedovedl vysvětlit, jak se čtyřem mladým hřebcům podařilo dostat se z výběhu ven. Zvědavě a bujně cválali přes pole a při tom výletu zrovna Fritzi vběhl na silnici a porazilo ho auto.

Policie přišla na Kosí dvůr a ptala se tatínka, jestli by to mohl být jeho kůň, co do něj narazilo auto mezi Steinau a Königshofenem. Tatínek zkontroloval všechny výběhy a zjistil, že chybí jednorožáci. Tři z nich našli na louce, ale Fritzi byl pryč.

Začala velká pátrací akce a pozdě večer našli muži koně ve Steinauských bažinách – byl těžce raněný a napůl šílený strachy! Fritzi nemohl našlápnout na levou zadní nohu, krvácel z hlubokých ran, ale nejhorší bylo, že na něj nesměl nikdo sáhnout. Nakonec přivezl tatínek mě a opravdu se mi podařilo se k Fritzimu přiblížit, nasadit mu ohlávku a odvést ho na přívěs pro koně.

„Nejlepší bude, když ho hned tady zastřelíme,“ poznamenal zamračeně tatínek.

„Ne, tati, ne!“ křičela jsem vyděšeně. „To nemůžeš udělat! Fritzi patří mně! Dal jsi mi ho!“

„Ten kůň pravděpodobně nebude už nikdy k potřebě,“ odpověděl přísně. „Jen se na něj podívej!“

Poslechla jsem ho a byl to strašný pohled.

„Tatínku, prosím tě, odvez ho na kliniku,“ žadonila jsem. „Prosím tě, prosím, prosím!“

Nakonec povzdechl, ale s Fritzim na veterinární kliniku jel. Zvěrolékaři hřebečkovi odborně sešili přetrhané šlachy a vazy na zraněné noze, ale víc pro něj udělat nemohli. O zbytek se musí postarat příroda, prohlásili. Tatínek se pokoušel mě přesvědčit, že pro Fritzioho by bylo nejlepší osvobodit ho z jeho utrpení, ale já trvala na svém. Fritzio byl můj kůň a bylo mi srdečně jedno, jestli později bude schopen skákat, nebo ne.

Ve škole jsem se nemohla soustředit strachy, že by se jeho stav mohl zhoršit. Po třech týdnech jsme Fritzioho přivezli z kliniky.

„Jedno ti ale říkám rovnou,“ sdělil mi tatínek, „už žádnému zvěrolékaři nezaplatím ani cent. Buď se z toho teď dostane, nebo ne. Jestli s ním ještě nastanou další problémy, dám ho pryč, jasné?“

Přikývla jsem a byla šťastná a pevně odhodlaná všem dokázat, že bude v pořádku. Každý den jsem se o Fritzioho trpělivě starala, ošetřovala mu zranění a měnila obvazy. Nikdo mi s tím nemohl pomoci, protože kůň zpanikařil, jakmile se ho někdo dotkl. Nevadilo mu ale, když jsem se ho dotýkala já. Naopak to vypadalo, že je mu to příjemné.

Tenkrát jsem poprvé pocítila, že Fritzioho bolest mohu cítit v rukou. Nejprve jsem si myslela, že si to jen namlouvám, ale Melike neotřesitelně tvrdila, že Fritzio si doslova užívá, když mu masíruju nemocnou nohu, které se žádný zvěrolékař

nesmí dotknout. Také mě to tedy přinutilo naučit se, jak se koním pilují kopyta. Jen s nasazením velké trpělivosti se mi po dvou letech podařilo přesvědčit Fritziho, že ho podkovář ani žádný ze stájových podkoní nechce zamordovat, a časem začal přijímat i Melike a mamku.

Tatínek se na maroda zašel podívat jen zřídka a já byla šťastná, že je Fritzi umístěný u našich koní živěných z milosti, daleko od ostatních stájí. Bála jsem se těch chvil, kdy táta stál u plotu výběhu nebo dveří boxu, ruce podepřené v bok, zamračeně si prohlížel Fritziho, vrtěl hlavou a pak odešel. Chromý a navíc psychicky narušený kůň byl v jeho očích naprosto bezcenný. Táta Fritziho odepsal.

„Je to jen pro ostudu,“ huboval pokaždé. „Promarněný čas.“

Třebaže Fritzi cizím lidem, zvláště mužům, nedůvěřoval, přece jen byl dobrák. Ve Steinau si už dávno všichni zvykli, že mě vídají procházet se s Fritzim a Twixem po polních cestách i ulicích městečka.

Melike a já jsme ho nechaly klusat vedle sebe, když jsme jely na kolech, provázal nás, když jsme bloumaly po lese, a klidně jsem ho mohla přivázat před mlékárnou nebo pekárnou, u supermarketu nebo řeznictví, když jsem tam šla s maminkou nakoupit.

Když byly Fritzimu tři roky, přestal kulhat, a běhal tak dokonale, jako kdyby nikdy nebyl zraněný a operovaný. Loni na začátku léta jsem se mu poprvé vyšvihla na hřbet bez sedla a od té doby jsem se na něm často projížděla po okolí, jezdila

se koupat do Lesního jezera nebo si vyjela s Melike. Teď byly Fritzimu čtyři roky a byl zralý pro skutečnou práci, proto jsem na něm před několika týdny začala pravidelně jezdit. Právě jsem ho vedla mrholením a přivázala ho u místa, kde se koně čistí, mezi stáji s turnajovými koňmi a dlouhou maštalí. To jsem dělala, jenom když tatínek nebyl doma, jinak jsem vyjela do okolí nebo jezdila s Fritzim v malé hale nebo na drezurním cvičišti, které leželo kousek stranou za vysokými keři. Tak se mi už několik měsíců dařilo před tatínkem utajit Fritzeho pokroky.

Ze sedlové komory v malé stáji jsem si vzala svou skříňku s čisticími potřebami. V této stáji stál Sirius, můj sněhobílý New Forest pony, který vesele řehťal, když mě uviděl. Bohužel pro mě Sirius brzy bude malý. Když jsem ho dostala, připadal mi ještě velký.

„Je mi líto, miláčku. Musíš ještě počkat,“ těšila jsem poníka, který už vykukoval přes dveře boxu a díval se na mě s ušima vyčkávavě napřímenýma. V uplynulých letech jsme Sirius a já v parkurovém skákání vyhráli několik stužek ZZ a Z.

Tatínek neměl rád parkur na ponících, zastával názor, že děti by se raději měly učit hned na velkých koních. Mně to bylo jedno. Ráda jsem jezdila na Siriovi a dávno jsem se smířila s tím, že se tatínek zajímá hlavně o mého bratra, který byl v loňské sezoně s Grandinem a Ronaldem velmi úspěšný v parkuru kategorií L a S.

Přijela Melike a uvázala Jaspera vedle Fritzeho. Začaly jsme koně čistit. Po chvíli se Fritzeho čokoládově hnědá srst

leskla. Pravidelná práce v uplynulých měsících mu udělala dobře. Téměř už dorostl, měl kohoutkovou výšku 165 centimetrů. Hřebec pořád natáčel hlavu tak, aby mě měl na očích, a s napřímenýma ušima poslouchal každé slovo, které jsem řekla.

„Já jsem tak pitomá,“ postěžovala jsem si Melike, když jsme si šly do komory pro sedla. „Vyprávěla jsem mámě, že nás Jungblutovi svezli, a zrovna v tu chvíli vešel do kuchyně táta.“

„A?“

„To si můžeš domyslet. Pořádně mě sjel.“

„Já nechápu, co je na tom tak špatného.“ Pověsila si Jasperovo udidlo přes rameno a vzala si sedlo.

„Upřímně řečeno, já taky ne.“ Pokrčila jsem rameny. „Ale tak to bylo vždycky, co si pamatuju.“

„Ten Tim je ale sladkej, co,“ poznamenala kamarádka.

K tomu jsem nedokázala říct nic, protože tak přesně jsem si Tima Jungbluta ještě nikdy neprohlédla. Kromě toho samotné slovo sladkej u Melike moc neznamenalo. Zajímavé to začalo být až u „super sladkej“ nebo „totálně sladkej“. „Mega sladkej“ byl nejvyšší stupeň, kterého zatím dosáhl jen Robert Pattinson, představitel jedné z hlavních rolí ságy Stmívání.

Osedlaly jsme koně, nasadily jim udidla, přitáhly řemeny a vyhouply se na ně ještě ve stájové uličce. Twix seskočil z balíku slámy, na kterém seděl, a běžel před námi. V jízdárně odbočil napravo a našel si na tribuně místo, ze kterého mě mohl sledovat.

Melike a já jsme měly celou velkou jízdárnu pro sebe. Bylo úžasné jezdit tady samy. Venku šuměl déšť, bubnoval na stře-
chu, slyšely jsme tlumené údery kopyt svých koní a občas
zaržání a odfrknutí. Jako tak často, když jsem jela na Fritzim,
zaplavil mě pocit štěstí. Zнала jsem ho tak důvěrně jako žád-
ného jiného koně. Milovala jsem jeho pružné, svižné pohyby
a vychutnávala si každou minutu na jeho hřbetu. Vždycky
rychle pochopil, co jsem od něj chtěla, i při skákání si hned
počínal velmi šikovně. Barevná břevna, přes která měl skákat
dneska, byla trochu něco jiného než kmeny, přes které musel
skákat v přírodě, ale v podstatě to bylo totéž. Navedla jsem ho,
aby běhal přes tyče ležící na zemi. Uprostřed dolního okruhu
stála malá překážka pro kolmý skok. Melike a já jsme se stří-
daly a skákaly na koních přes tuhle překážku, jednou jsme
nacválaly zleva, jednou zprava. Tak táta učil mladé koně let-
nou změnu cvalu, která je pro parkurové koně důležitá.

„Trochu vám tu rozsvítím,“ ozval se najednou dědův hlas.
Stiskl vypínače a jízdárnu zalilo jasné světlo ze stropních
reflektorů. Zamrkala jsem na dědečka, když jsem kolem něj
projížděla. Jako od každého na Kosím dvoře jsem si i od něj
vymohla slib, že tátovi nic nepoví o Fritzim. Děda držel slovo
a dosud neutrousil ani slůvko o pokrocích mého koně. Jensovi
to bylo beztak jedno. Byl jen rád, že nemusí jezdit ještě na dal-
ším koni, a Christian se jen pohrdavě šklebil, když mě viděl na
koni bez sedla. Dětské hraní.

Kapitola 5

V sobotu ráno jsme Melike a já s tátou, Jensem a Christianem jeli na turnaj. V osm začínala zkouška parkurových koní, a tak jsme museli vyrazit už v půl sedmé. Tatínek byl zase v dobré náladě a zřejmě zapomněl, že se na mě zlobil. S Lady Gaga, která patřila Teichertovým, vyhrál jednu ze dvou skupin a také Jens a Christian se svými koňmi se umístili dobře.

Mezi zkouškou parkurových koní a střední kategorií byla půlhodinová přestávka. Dobrovolní pomocníci jezdeckého oddílu pod vedením šéfa parkuru rychle přestavovali překážky.

Nosili břevna sem a tam, proměřovali vzdálenosti mezi oxery, překážkami pro kolmý skok a kombinacemi. Všechno muselo být přesně na centimetr. Melike a já jsme po vyhlášení vítězů zkoušky vodily koně, aby uschli a později mohli být odvedeni na korbu nákladního auta. Tatínek s Christianem a Jensem šli do haly, aby si parkur prošli. Stály jsme v autě a navíjely bandáže, když na parkovišti transportérů koní vypukla panika.

Několik lidí polekaně křičelo, pak se ozvaly hlasité rány a rychlý dusot kopyt. Podívala jsem se ven a uviděla tmavohnědého koně, který zmateně cválal mezi zaparkovanými nákladními auty a přívěsy. Přetržené udidlo se mu houpalo kolem krku. Seskočila jsem z korby na zem, protože jsem se obávala, že kůň by se v rozrušení mohl těžce zranit, kdyby se

někde zachytil o otevřené dveře auta nebo se pokusil přeskočit přípojku přívěsu. V tom okamžiku kůň změnil směr a hnal se přímo na mě. Cítila jsem, jak se mi rozbušilo srdce, ale odmalička jsem se učila zachovat klid v nebezpečných situacích, které se v práci s koňmi stále znovu vyskytují.

„No tak, klid!“ rozpřáhla jsem paže. Tmavohnědý kůň začal pár metrů přede mnou brzdit, ale na rozměklé půdě klouzal ještě další kus ke mně. Stříhal ušima a strachy koulel očima.

„Už je to dobrý.“ Mluvila jsem spíš k sobě než s tím nervózním zvířetem. „Já ti nic neudělám. No tááák...“

Kůň nerozhodně stál. Chytila jsem volně visící uzdu, kterou za sebou táhl, a přetáhla mu ji přes krk.

Přibíhali ke mně dva muži. Ještě jsem se uvnitř trochu třásla, ale teprve teď mnou projel šok, když jsem v nich poznala Richarda Jungbluta a Tima.

„Dobrá práce, holka!“ zavolal na mě Richard Jungblut. „Drž tu bláznivou kobylu pevně! Normálně pozadu vyskočila z přívěsu. Kdo to kdy viděl!“

Vzal mi uzdu z ruky.

„To jsi nemohl dávat pozor, Time!“ obořil se ostře na syna. „Nemáš v hlavě rozumu ani za pětník!“

„Ale vždyť jsi otevřel dveře,“ pokoušel se bránit Tim.

„Ty buď radši zticha, kamaráde!“ okřikl ho otec.

Rychle se na mě podíval a zřejmě přemýšlel, odkud mě zná.

„Ty jsi přece malá Weilandová, že jo?“

Nejistě jsem přikývla.

„Dobrá práce,“ opakoval. „A děkuju.“

„Pro... prosím,“ zajíkla jsem se a vyhýbala se pohledu na Tima.

Jeho otec odcházel s uklidněným koněm. Tim se za ním zamračeně podíval, ale pak se obrátil ke mně. Rozpačitě se usmíval, hledal slova a já úplně ztratila řeč, když jsem zachytila pohled jeho modrých očí. Tak modré snad oči ani nemůžou být! To je šílený. Bylo mi střídavě horko a zima.

„Díky moc,“ promluvil Tim. „Táta by mě normálně zabil, kdyby se tomu koni něco stalo. Byl hodně drahej a jeho majitel ho k nám na zaježdění dal teprve před měsícem.“

„To je dobrý,“ zamumlala jsem, upírala oči na zem a v duchu proklínala svou hloupou stydlivost.

„No, Time, špatně jsi ho hlídal, co?“ přistoupila k nám Melike.

Přála jsem si, abych se dovedla v každé situaci chovat tak nenuceně jako moje kamarádka. Já jsem sice nemusela být středem pozornosti, ale normálně jsem nebyvala tak zaražená. Teď jsem ale mlčela jak ryba a byla rudá jako stopka na křižovatce. Bylo to proto, že jsem s Timem Jungblutem nesměla mluvit?

„Táta se s někým vybavoval a otevřel přívěs dřív, než jsem Flipperovi nasadil udidlo,“ hájil se zrovna Tim. „Ale vždycky je všechno moje vina.“

Od chvíle, co se tu objevila Melike, se Timova rozpačitost rozplynula.

„Můžu tě pozvat na kolu?“ zeptal se mě najednou. „Jako poděkování za tu záchranu?“

Vyděsila jsem se. Ano! Ne, jen to ne! Kdyby mě Christian nebo táta uviděli s Timem Jungblutem, nastalo by peklo na zemi.

„Já... já nevím. Raději ne,“ odmítla jsem tiše, ale Melike už úhlavnímu nepříteli naší rodiny odpovídala:

„Jasně. Já mám strašnou žízeň!“

„Dobrý, tak zvu i tebe,“ dobrácky přikývl Tim.

Následovala jsem je a měla hodně špatný pocit. O přestávce mezi skokanskými zkouškami bylo ve stanu vedle velké haly rušno. Tim se postavil do fronty na nápoje.

„Zbláznila ses?“ zasyčela jsem na Melike. „Když mě tu s Timem uvidí brácha nebo táta, budu mít strašnej malér!“

„Ale jdi, ti jsou přece v hale,“ usmála se bezstarostně Melike. „Podívej, tamhle je volné místo.“

Postrčila mě ke stolku vzadu v rohu a já se pokusila trochu se uklidnit. Přistihla jsem se, jak se dívám na Tima. Přestože jsem ho viděla určitě už stokrát, nikdy mě nenapadlo, jak moc dobře vypadá. U nás ve třídě bylo pár holek, kterým se strašně líbil. Nikdy jsem to nedokázala úplně pochopit. Dřív Tim nosil vlasy ostříhané úplně na kraťoučko a na obličejí měl uhry, ale teď už ne. A ty oči. Úplně mu zářily. Nebyl ani trochu arogantní, přestože uměl báječně jezdit na koni. Jestlipak má přítelkyni? Samozřejmě se povídalo leccos, ale pokud si vzpomínám, nikdy jsem ho se žádnou dívkou neviděla, ani na turnajích, ani ve škole.

Přesně v tuhle chvíli se na mě podíval. Cítila jsem, jak mi zrudly tváře, a sklopila jsem oči. Sakra, moc dobře viděl, jak jsem na něj civěla.

O chvílku později přišel k našemu stolu se třemi pohárky koly a sedl si proti nám.

„Díky za pomoc!“ Pozvedl kelímek a usmál se na mě. Ve zlomku vteřiny jsem si na jeho obličej všimla věcí, které jsem dosud nezaznamenala: od nosu k hornímu rtu se mu táhla úzká jizva jako bílá čárka a na bradě měl důlek. Na jednom řezáku mu chyběl maličký růžek, což jeho dokonalý vzhled dělalo trochu snesitelnější. „Zachránila jsi mi život!“

„Tak to nepřeháněj,“ namítla jsem rozpačitě a upila doušek koly.

„Jedeš taky na turnaji?“ zeptal se Tim.

„Né, já jsem jen turnajový poskok.“

Okamžitě jsem se na sebe naštvála. Co to tady melu za blbosti? Tim si musí myslet, že jsem úplně nemožná.

„Aha, no jo,“ poznamenal.

Pravděpodobně už dávno litoval, že mě pozval na kolu. Připadala jsem si tak hloupá, že bych se nejraději propadla do země.

Najednou stál u našeho stolu Christian. Pohledem přelétl mezi námi a Timem a tvářil se chladně.

„Tak tady vysedáváte,“ vyjel na nás. „Za dvacet minut se startuje. Jedu osmý.“

„Počkej, jdu s tebou!“ Melike vyskočila, ale já jsem schválně zůstala sedět. Jak si to bratr dovoluje mluvit se mnou takovým tónem? Jsem jeho sestra, a ne otrokyně!

„Eleno, tak jdeš?“ zeptal se rozkazovačně Christian.

„Ještě jsem nedopila kolu,“ odsekla jsem.

„Čekám na tebe venku.“ Teď zněl jeho hlas výhrůžně. „Přesně minutu. Jinak máš velký problém.“

Počkala jsem, až bratr s Melike odejdou.

„Myslím, že raději půjdu,“ usmála jsem se rozpačité na Tima. „Díky za kolu.“

„Není zač.“ Zakřenil se na mě a zamrkal. „Ještě se uvidíme později.“

Znělo to jako slib. Zase mi bylo střídavě horko a zima. Vycítila jsem, že se za mnou dívá, a soustředila se, abych rozrušením nezakopla nebo do někoho nevrázila.

Christian na mě čekal přede dveřmi. „Ty snad nejsi normální!“ vyjel na mě a pevně mě chytil za paži. „Co tě to napadlo sedět u stolu s tím hajzlem?“

„Jau! Pusť mě!“ vykřikla jsem vztekle. „Ty mi nemáš co rozkazovat!“

Christian mě pustil, ale ještě do mě strčil.

„Moc dobře víš, že se s nimi nezahlazujeme,“ připomněl mi zcela zbytečně. „Když se to dozví táta, pěkně se naštve.“

„Jak by se to mohl dozvědět, když nebudeš žalovat?“ Třela jsem si paži. Budu tam mít pořádnou modřinu. „Kromě toho nás Tim pozval na kolu jako dík za to, že jsem chytila jednoho z jejich koní.“

„Jak jsi přišla na to jim...“, vyletěl znovu Christian.

„Ten kůň běžel po parkovišti,“ přerušila jsem ho. „Neměl na čele napsáno, že patří Jungblutovým, jasný?“

Protože Melike pomáhala Christianovi a poďobaný žabák si poradil sám, neměla jsem co dělat. Tatínek neměl v téhle zkoušce žádného koně, protože S skákání bylo vypsané jen pro jezdce výkonnostní třídy tři a čtyři. Lepší jezdci nebyli oprávnění startovat. Našla jsem tátu mezi několika dalšími jezdci na tribuně a sedla si vedle něj.

„Kdy je na řadě Christian?“ zeptal se mě.

„Osmý. Melike a Jens jsou u něj.“

„Tak se za ním taky zajdu podívat. Jdeš se mnou?“

„Ne, zůstanu tady.“

Táta vstal a vydal se do opracoviště. Pocítila jsem žárlivé píchnutí. Když jsem startovala na turnaji se Sirem, stávalo se jen velmi zřídka, že se na mě vůbec díval. Většinou se mnou jezdila jen maminka. Naopak s Christianem byl táta vždycky, snižoval a zvyšoval mu na přípravné ploše překážky, dával mu tipy a procházel s ním parkurovou dráhu.

„A ty ses přijela jen dívat?“ jeden z jezdců se na mě obrátil se shovívavým úsměvem.

„Dívat se a držet palce,“ doplnil jeho soused a zhluboka vdechl kouř z cigarety. „To je to nejlepší, co mohou děvčátka dělat.“

„Občas smím i držet koně,“ odsekla jsem. „Ale jen úplně hodného.“

Parkurová jezdce se právě vzdala po čtyřech shozeních břevna a dvou neposlušných reakcích koně.

„Ženské prostě nemají žádnou kuráž, když je překážka trochu vyšší,“ komentoval to jezdec. „Přitom má opravdu dobrého koně. Musel jejího otce stát celé jmění.“

„Takového koně bych potřeboval,“ poznamenal jiný. „Ale ještě pár takových kol a ten kůň bude zatrpklý.“

„A pak to bude případ pro tvého tátu, vid’?“ obrátil se na mě další z jezdců. „Ten je odborník na to, takové zapšklé koně zase rozpohybovat.“

Ostatní se zasmáli. Ve mně se všechno vzteky vařilo a nejraději bych na ně vyplázla jazyk, ale to mi připadalo opravdu hodně dětinské. Jedním uchem jsem poslouchala, jak tatínkovi kolegové pomlouvají jezdce, které skákaly kategorii S a ST. Je pravda, že v kategoriích ZL a L startovaly z osmdesáti procent dívky; v těžkých skocích se však jezdce vyskytovaly jen málokdy.

Viděla jsem Melike procházet prázdnými řadami tribuny a zamávala jsem na ni. Dopoledne turnaj lákal jen málo diváků, většina z nich přicházela až večer na těžší zkoušky. Melike si sedla vedle mě na lavici.

V tom okamžiku vyjel na dráhu Christian a zastavil svou klisnu před věží rozhodčích. Pozdravil a ještě jednou přelétl očima parkurovou dráhu. Táta mu určitě dal rady, kde může zkrátit dráhu, a tak ušetřit čas.

